

ELEMENTS D'INTERÈS DE L'ITINERARI

CASA NOVA DE L'OBAC

CASA NOVA DE L'OBAC (S. XIX). PUNT D'INFORMACIÓ DEL PARC NATURAL.

L'OBAC VELL

CASA VELLA DE L'OBAC (S. XII-XIV). MAS RURAL PROTEGIT COM A BÉ CULTURAL D'INTERÉS LOCAL.

POU DE GLAÇ DE L'OBAC

POU DE GLAÇ DE L'OBAC (S. XVIII). PROFUNDITAT 6 m. BÉ CULTURAL D'INTERÉS LOCAL.

TURÓ ROIG

TURÓ ROIG DE VACARISSE. CLAR EXEMPLE D'EROSIÓ SOBRE ELS MATERIALS SEDIMENTARIS (CONGLOMERATS).

FONT DE LA PORTELLA

FONT DE LA PORTELLA, ENTRE EL TURÓ ROIG I LA CANAL DEL LLOP. EL SEU NOM PROVÉ D'UN ANTIC MAS DESAPAREGUT.

LA CALSINA

RUÏNES DE L'ANTIC MAS LA CALSINA (S. XVII).

PALLER DE TOT L'ANY

VISTA DE LA FORMACIÓ ANOMENADA PALLER DE TOT L'ANY.

FONT DEL LLADRE

FONT I BAUMA DEL LLADRE.

COVA DEL SOLITARI

COVA DEL SOLITARI.

ROCA SALVATGE

ROCA SALVATGE.

FAUNA i FLORA DE L'ENTORN

Al Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac s'han censat uns 40 mamífers entre els que destaquen el porc senglar, la guineu, el gat mesquer, la fagina, i una important colònia de rats-penats a moltes de les coves existents. Les cingleres acullen poblacions de rapinyaires interessants com l'àliga perdiguera, i el falcó peregrí. El grup més important és dels ocells, amb la merla, el tudó, el gaig, el pit-roig i la mallerenga. També podem trobar serp verda, escurçons i salamandres. La vegetació característica del parc natural és l'alzinar. Per sobre dels 800 metres s'enriqueix amb espècies pròpies dels llocs humits com la moixera, el boix i el roure, mentre que en altituds inferiors es barreja amb pins i arbusts mediterranis, com el garric, el galzeran, el romaní, el bruc i l'arboç. La base del massís es troba ocupada per pinedes de pi blanc. Les zones més obagues és substituït sovint pel pi roig i la pinassa. A les canals més obagues apareixen clapes ocupades per avellanars.

FAGINA

Nom científic: Martes foina

Família: Mustèlids

Descripció: Molt semblant a la marta, la fagina fa entre 40 i 50 cm de longitud, la cua fa entre 21 i 27 centímetres i el seu pes oscil·la entre 1 i 2 kg. Té el musell més camús i les orelles més petites i es distingeix d'aquella pel seu pitet de color blanc que s'obre en forquilla cap a les extremitats davanteres.

Alimentació: Omnívor

Hàbitat: Viu en zones molt assolellades, normalment prats i zones muntanyoses i rocalloses amb poca vegetació.

ESQUIROL

Nom científic: Sciurus vulgaris

Família: Esciuríds

Descripció: Mamífer rosegador que fa entre 20 i 25 cm de llarg més 15-20 cm de cua. És de color vermellós a l'estiu i més grisós a l'hivern. Té una cua peluda que li serveix per mantenir l'equilibri.

Alimentació: S'alimenta de llavors d'arbres (pinyons, avellanes, glans, nous, castanyes)

Hàbitat: Viu als boscos, sobretot de pins, prop de zones amb aigua.

ESCURÇÓ IBÈRIC

Nom científic: Vipera latastei

Família: Vipèrids

Descripció: Semblant a l'escurçó pirinenc, però d'aspecte més rabassut i amb el morro generalment prominent, de manera que sembla una petita banya. Té les pupil·les el·líptiques i el cap és recobert de petites escates. El dors sol ésser bru o grisenc, amb una ratlla vertebral en zig-zag de tons més foscos.

Alimentació: S'alimenta de conills, llebres, ratolins, rates, ocells, peixos, talps, insectes, ous i fruits.

Hàbitat: Viu en zones rocoses i seques, bé que també es localitza en boscos oberts.

SALAMANDRA

Nom científic: Salamandra salamandra

Família: Salamàndrids

Descripció: Amfibi que fa entre 10 i 28 cm de llarg des del cap fins al final de la cua. La pell és llisa i brillant i de color negre i groc. Tant en el tamany com en la coloració presenta molta variació. El cap és una mica aplanat amb el musell arrodonit; els ulls són grans i la boca és ampla.

Alimentació: Menja petits invertebrats com llimacs, cucs de terra, cargols, aranyes i insectes.

Hàbitat: Viu als boscos de ribera i en boscos d'obaga, prop de corrents d'aigua. Només en aigües netes.

MEDI FÍSIC

SITUACIÓ:

El punt de partida és a l'aparcament situat a la Collada de l'Obac, al terme de Terrassa, (Val·lès Occidental), a la carretera B-122, PK 9,8 entre Terrassa i Rellinars. Tota la ruta és a dins del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, concretament a la Serra de l'Obac.

GEOLOGIA:

Les dues grans unitats que formen el massís han estat de sempre perfectament delimitades per la toponímia: Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac. La serra de l'Obac està situada entre les comarques del Val·lès Occidental i el Bages, a la província de Barcelona (Catalunya, Espanya). Pertany a la part septentrional de la serralada Preilitoral catalana i forma una unitat geogràfica amb el massís del Munt de Sant Llorenç del Munt.

Els seus cims principals són el Castellaspera (939 m), el turó del Castellar (931 m) i el turó de Tres Creus (929 m). A Sant Llorenç del Munt està una del coll d'Estenalles (870 m) i separada cap al sud d'aquest per la riera de les Arenes i al nord pel torrent d'Estenalles. Forma, a tocar de Sant Llorenç, el parc natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, gestionat per la Diputació de Barcelona.

Les roques predominants són els conglomerats, units per ciments silícis i calcaris. Corresponen majoritàriament als dipòsits d'un delta fluvial de l'Eocè, encara que les zones més altes de la serra de l'Obac pertanyerien a l'Oligocè, quan el braç de mar on desembocava el gran riu eocènic va quedar convertit en un llac. Formats per pissarres, calcàries, quars i roques eruptives, aquests conglomerats estan disposats en diverses capes inclinades i travessades per diàclasis, que afavoreixen l'erosió de l'aigua de pluja. I rieres en totes direccions, que formen un relleu semblant al del massís de Montserrat. L'origen d'aquestes roques està en la deposició de còdols i altres materials transportats pels corrents fluvials durant l'Era Terciària, fa 50 milions d'anys. Aquests còdols es van anar fonamentant mitjançant una matriu calcària o argilosa, donant lloc als conglomerats. L'acció erosiva de l'aigua va fer la resta, produint elements tan característics del parc com els canals, els penyals i els monòlits.

CLIMA:

El massís de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac s'aixeca bruscament a la part septentrional del Val·lès Occidental, i la humitat augmenta a la vall del riu Ripoll, a la part oriental de la muntanya. En el cim de la Mola, la precipitació no és inferior als 800 mm, mentre que a la Serra de l'Obac no supera els 700 mm. A la zona N del massís, Mura i especialment Sant Llorenç Savall, s'arriba també als 700 mm mentre que Terrassa i Sabadell, a la plana vallesana, només reben, respectivament, 508 i 603 mm de pluja.

Pel que fa a l'estacionalitat de les precipitacions, l'època més plujosa és la tardor, seguida de la primavera, i la més seca, l'estiu, per bé que exposada a tempestes locals estivals o bé originades per la forta condensació de les masses d'aire marítim sobre l'aire sobreescalfat interior, al contacte del massís, que origina un fort ascens, fenomen que pot donar lloc a tempestes devastadores com la que s'esdevingué el 25 de setembre de 1962.

Per bé que al pla vallesà la temperatura mitjana anual és d'uns 15º, a la muntanya, les temperatures arriben a ésser extremes a l'hivern, a causa de l'altura. Pel que fa a la neu, té poca importància, tot i que hi neva algunes vegades, especialment al cim de la Mola, i que la neu es conserva bastants dies, principalment als obacs.

ESTEPA BLANCA

Nom científic: Cistus albidus

Família: Cistaceaes

Descripció: Les fulles són perennes i de color verd grisenc (ja que estan cobertes per pèls blancs), la qual cosa li dona el nom albidus i la diferencia d'altres estepes. Les flors, grosses, són rosades i tenen els pètals lleugerament arrugats. Els fruits són una càpsula ovoides on es troben les llavors. Pot arribar a atènyer una alçada de 40-100 (150) cm.

Hàbitat: La planta creix als brolles i matollars que corresponen a la fase regressiva dels alzinars i altres boscos mediterranis.

LLENTISCLE

Nom científic: Pistacia lentiscus

Família: Anacardiàceaes

Descripció: És un arbust perenne, de fulles compostes. Els fruits primer són verds, després vermells i finalment -quan maduren- tornen negres. És força comú al sotabosc de les pinedes i els alzinars. El lentiscle es troba en general en forma d'arbust d'uns 3 metres d'alçada. Les fulles són perennes, compostes, paripinnades i tenen un nombre parell de folíols.

Hàbitat: El lentiscle viu normalment en climes mediterranis, en llocs a ple sol, i també en llocs amb ombra parcial

ARBOÇ

Nom científic: Arbutus unedo

Família: Ericàcies.

Descripció: Arbre perennifoli que pot arribar fins als 4-5 m d'alçada, tot i que també presenta forma arbustiva.

La seva escorça és vermellosa i clivellada. Les fulles són alternes, amb el marge dentat

i tenen forma allargada i oval; fan 5-10 cm de longitud. Floreix durant la tardor i l'hivern.

El fruit (cirera d'arboç) és granulós; primer és de color groc ataronjat i es torna vermell quan madura.

Hàbitat: Viu a la terra baixa i en zones de la muntanya mitjana. Resisteix bé la sequera.

ALZINA

Nom científic: Quercus ilex

Família: Fagàcies

Descripció: Arbre perennifoli que pot arribar als 10-20 m d'alçada i que fa una gran i densa capçada.

La seva escorça és clivellada i és de color marró fosc. Les fulles són dures,

amb el marge una mica dentat i el peciol curt, fan 2-9 cm de longitud i 1'5-4 cm d'amplada.

Hàbitat: Suporta bé la sequera i viu en diferents tipus de terres, des del costat del mar fins als 1500 m d'altura. És molt resistent i rebrota després dels incendis.